

Παναγιώτης Μαυροειδής

Το σύντομο αυτό κείμενο, αφορά την **εισβολή των φασιστών** σε σχολείο του Περάματος. Μόνο που αυτή τη φορά θα μπει μπροστά, αυτό που στην αντίστοιχη παρέμβαση για το Ωραιόκαστρο («**Σε ένα κόσμο που δεν περιέχει όλους, δεν χωράει κανείς/με αφορμή το Ωραιόκαστρο**»), είχε επισημανθεί σε υστερόγραφο:

Μόνο θαυμασμός και σεβασμός για τις δασκάλες και τους δασκάλους που παλεύουν στα δημόσια σχολεία όλης της χώρας! Για να σταθούν στα παιδιά των φτωχών και εργατικών οικογενειών της χώρας, καλύπτοντας οικονομικά προβλήματα που δημιουργεί το Υπουργείο Παιδείας, αλλά και ψυχικά ελλείμματα των γονιών τους. Για να προσφέρουν μια αγκαλιά και ένα χαμόγελο στα γεμάτα πόνο και ερωτήματα πρόσωπα των προσφυγόπουλων. Για να αντιμετωπίσουν τους φασίστες, αλλά και τη φασιστική «νοικοκυροσύνη» όσων η ματιά τους δε φτάνει πέρα από τη δική τους μύτη. Και πάνω από όλα, θαυμασμός και σεβασμός, διότι μάχονται, τελικά, όπως έγραψε περίφημα, μια ακούραστη αγωνίστρια δασκάλα, «για να μη ντρεπόμαστε όλοι εμείς οι υπόλοιποι...»

Για πολλούς ήταν **σοκαριστικό**: Οι **φασίστες της Χρυσής Αυγής**, με επικεφαλής υπόδικα στελέχη και βουλευτή της, εισβάλουν σε Σχολείο στο Πέραμα, απαιτώντας να μη πάνε εκεί λίγα **προσφυγόπουλα**.

Ένας **εσμός** παλικαράδων για να αντιμετωπίσουν τι; Κορίτσια και αγόρια 6 έως 10 ετών! Ή μήπως τις δασκάλες και τους δασκάλους του σχολείου; Τόση αντρευσύνη και ηλιθιότητα μαζί, έχουμε να δούμε από την εποχή του Χίτλερ...

Δεν αρκεί ωστόσο να εκφράσουμε αγανάχτηση και θυμό.

Πρέπει να δούμε **τα συνεκτικά στοιχεία στην φασιστική αντίληψη**, αλλιώς δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε το δύσσομο αποτέλεσμά της.

Σημείο πρώτο: ο φασισμός δανείζεται και αναπτύσσει τις ποικίλες θεωρίες του **κοινωνικού δαρβινισμού**, σύμφωνα με τις οποίες οι ανθρώπινες κοινωνίες παρομοιάζονται μηχανιστικά με φυσικές διαδικασίες διαπάλης/επιβίωσης. Έτσι η **επικράτηση του «ισχυρού»**, απαλλάσσεται από οποιοδήποτε έννοια ηθικού ή ανήθικου και απλά τίθεται ως η μόνη **φυσική τάξη πραγμάτων**, έναντι της οποίας κάθε πράξη αλληλεγγύης και πρόνοιας για τους φτωχούς και αδυνάτους, αποτελεί ανώμαλη παρεκτροπή. Οι φασίστες, συνεπείς με αυτή τη θεώρηση, «εντελώς φυσικά», είναι εναντίον οποιασδήποτε βοήθειας και στήριξης σε φτωχούς, πόσο μάλλον σε «ξένους». Ο φονικός, απόλυτος καπιταλισμός της εποχής μας, η **ανθρωποφαγία της «ανταγωνιστικής αγοράς»**, είναι η **πηγή** και ταυτόχρονα το **ιδεώδες τέρμα** για το σύγχρονο φασισμό.

Δεύτερο σημείο: Ποιοι όμως είναι οι «ισχυροί» και πως προκύπτουν οι «αδύνατοι»; Η **ταξική ιδιοτέλεια του φασισμού** ως η πλέον επιθετική μορφή αστισμού, κρύβεται πίσω από τη θεωρία για τον δήθεν καταλυτικό ρόλο που διαδραματίζει η **κληρονομικότητα** στα χαρακτηριστικά και τις ικανότητες των ανθρώπων. Είναι το σημείο συνάντησης με τον ακραίο **ρατσισμό** και τις αντιλήψεις για **φυλετική καθαρότητα**. Παραγνωρίζεται έτσι σκόπιμα ο ρόλος του κοινωνικού περιβάλλοντος και ειδικά της **παιδείας** στη διαμόρφωση (άμεσα και μακροπρόθεσμα) των ικανοτήτων και γενικά της προσωπικότητας των ανθρώπων. Οι φασίστες συνεπείσταντο σε αυτή τη **μισανθρωπική προσέγγιση**, εξ ορισμού δεν θέλουν «κατώτερες φυλές» στα σχολεία. Η παρουσία στο σχολείο παιδιών από αυτές είναι και επιζήμια και άσκοπη. Η «κακή τους μοίρα» είναι γραμμένη στο αίμα και το χρώμα τους...

Τρίτο σημείο: Αν ο ισχυρότερος είναι «φυσικό και δίκαιο» να επιβάλλεται έναντι του «αδύναμου και κατώτερου», αυτό είναι νόμιμο να γίνεται τόσο στο κοινωνικό οικονομικό πεδίο κάθε χώρας, αλλά και στο διεθνές πεδίο. Έτσι, ο **πόλεμος** από μεριάς των «ανώτερων φυλών» σε βάρος των «απολίτιστων μισμάτων», όχι μόνο δεν αποτελεί πρόβλημα, αλλά είναι και **θεϊκό εργαλείο** ανατροφοδότησης της αντίληψης του κοινωνικού δαρβινισμού. Καθόλου τυχαίο δεν είναι ότι ο φασισμός συνδέθηκε άρρηκτα με τους ιμπεριαλιστικούς και αποικιοκρατικούς πολέμους.

Κοντολογίς: *«Καλώς τους ξερίζωσαν από τον τόπο τους βομβαρδίζοντας, κακώς τους ανεχόμαστε να ζουν με οποιοδήποτε τρόπο εδώ και, φυσικά, ούτε κουβέντα να «μαζέψουμε» και στα σχολεία μας τα «μπάσταρδά» τους».*

Ολόκληρη λοιπόν να τη δούμε την εικόνα.

Και εδώ δε χωράνε μισά λόγια και συμψηφισμοί της συμφοράς.

Ας δούμε κάποιες σκέψεις σε μια μερίδα αυτών που ονομάζονται «μέσος» γονέας ή πολίτης.

«Εγώ φυσικά δεν είμαι φασίστας. Οπωσδήποτε, κακό πράγμα ο **πόλεμος** και κρίμα στους ανθρώπους, αλλά δε μπορούμε να πάρουμε και στην ήδη λυγισμένη πλάτη μας, τόση **προσφυγιά**».

«Εγώ φυσικά δεν είμαι φασίστας. Οπωσδήποτε βαρύ πράγμα η προσφυγιά και ακόμη πιο άδικα για τα **παιδιά** των προσφύγων, αλλά να μη δούμε πρώτα τα δικά μας που και αυτά πεινάνε;»

«Εγώ φυσικά δεν είμαι φασίστας. Εντάξει, να δώσουμε ένα πιάτο φαγητό στα προσφυγόπουλα, αλλά στο **σχολείο**, μαζί και δίπλα στα δικά μας παιδιά; Δεν εγκυμονεί αυτό κινδύνους υγείας;»

Ας έχουμε **επίγνωση** και εμείς και εκείνοι: Η αλήθεια δεν τεμαχίζεται, δεν δίνεται σε δόσεις. Απέναντι στη **σιδερογροθιά** μιας συνεκτικής φασιστικής αντίληψης, αν απλά σηκώσουμε από ένα **κομμάτι ο καθένας από το θρυμματισμένο τζάμι** της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, το μόνο που καταφέρνουμε είναι να βγάλει ο ένας το μάτι του άλλου και να αφήνουμε τη φρίκη να νικήσει.

Το όχι στο φασισμό πάει μαζί με το όχι στον “κοινωνικό δαρβινισμό” και στη λογική του κεφαλαίου για τη θεά ανταγωνιστικότητα (“ο θάνατός σου , η ζωή μου”). Η αλληλεγγύη στους πρόσφυγες πάει μαζί με το όχι στον πόλεμο. Μη γελιόμαστε: **Αν δε τολμήσουμε να δούμε όλη την εικόνα, δε θα δούμε ότι “πρόσφυγες”, “αποκλεισμένοι” και “ξένοι” παντού, ακόμη και στο σπίτι μας, είμαστε όλοι εμείς.** Και τα παιδιά μας ακόμη χειρότερα.

Ας το έχουμε συναίσθηση: Η υπεράσπιση του δικαιώματος των προσφυγόπουλων στο σχολείο, το χαμόγελο και τη ζωή, είναι το **σύνορο** που χωρίζει τα «δικά μας» παιδιά από την αποδοχή μιας προοπτικής «πολέμου όλων εναντίον όλων», με μόνα σίγουρα θύματα την εργαζόμενη πλειοψηφία και τους φτωχούς σε αυτόν τον τόπο.